

Publicerad 2005-05-25 00:28 av Elisabeth K

Kategori: *Depression / Utanförskap*

Skapad 2004-11-18--20 03:56:19

Utstött

Stirrande ögon möter inte min blick,

jag känner dem slå i min rygg.

Undrar vad de glor på,

mina utstående ögon eller öron?

eller min utstående puckelrygg mån tro?

Det är stirrandet som känns mest.

Sedan tänker jag att de är nyfikna och förlåter deras oförstånd.

Inom mig är jag samma som dem, men dem vet ju inte det...

Lågmälda negativa tankar maler i mitt huvud,

till slut överröstar de min hjärna...

Jag skriker:

Sluta nu!!!!

Min goda kärleksfulla sida säger lugnt:

- Du är värd lika mycket som dem, om inte ännu mer.

Du har ett hjärta av guld och silver delar du generöst ut.

Var lugn och slappna av tänk på sommardagen då

du var en bland många som inte såg på det yttre

utan endast själarnas styrka vilket du är stark i.

Lita på ditt inres kärleksfulla harmoni.

Du blir mer lycklig då..

Min hjärna kom i frid och ny energi flödade.

Jag känner inte längre blickar i min rygg,

jag känner kärleksfulla omtankar för min själ.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elisabeth K med Poeter.se id #3366 innehar upphovsrätten